

Egy műszaki középkáder

Már az elmúlt héten megírtuk, hogy az Ernő-mező az üzemek közötti versenyben ebben az évben vezető szerepet foglal el, a január havi versenyt megnyerte, február hóban is az élen van. Abban, hogy az Ernő-mező a múlt évi erős lemaradásából így az élre tudott törni, nagy szerepe van a műszaki középkádereknek, olyan középkádereknek, mint az Ernő-mező főaknája, Schönig József elvtárs.

Nem új dolog az, hogy Schönig elvtársat az utóbbi másfél év alatt olyan helyekre tették, ahol nehézségek mutatkoztak. Ezt Schönig elvtárs természetesen is tartotta, mert mint kommunista megszokta, hogy kivégye részét a munkából, leküzdje e nehézségeket.

Régi bányász Schönig elvtárs, 23 év óta van nálunk, pedig még fiatal ember, mint ajtó gyerek kezébe, végigjárta a tőkéskezlatti szomorú bányászors minden állomását, de csak a felszabadulás után jutott megbecsüléshez, 1947-ben nevezték ki aknászá.

Egy évvel ezelőtt még a Ferenc-mezőn volt főaknász Schönig elvtárs, de az akkoriiban üzemelni kezdő Óst-aknának komoly szakemberre volt szüksége, aki a kezdet nehézségein urr tud lenni és Schönig elvtárs ilyennek bizonyult, egyre jobban dolgozott, segítette a vajúrók munkáját és ennek eredményeképpen az Ósi-mező rendszeresen teljesíteni kezdte havi ter

vet. A dolgozók szeretik Schönig elvtársat, szívesen dolgoznak vele együtt, mert látják, hogy mindig azt tartja szem előtt, hogy a dolgozóknak jobb, biztonságosabb munkakörülményeket teremtsen.

Az Ósi-mezőről mintegy három hónappal ezelőtt került át az elmaradt Ernő-mezőre. Azóta megvan a munkájának itt is az eredménye. Szöllösi János üzemi vezetővel és Sági Ferenc bányamesterrel összedolgozva kiemelték az Ernő-mezőt a mélypontról, és ma Ernő-mező a bánya egyik legnagyobb erőssége, kitűnően felszerelt három egyszárnyú frontja van, mindhárom önálló szállítással, a járó osztályok és a vágatok rendbe vannak tart

va és ez nem kis mértékben Schönig József munkája. Mint kommunista, Schönig elvtárs nem ismer munkaidőt, igen gyakran látni itt a késő éjjeli órákban, de hajnalban már együtt megy le a bányába a vajúrókkal, tanácsokat ad nekik, mint főaknász, mint pártbizottsági tag, mint kommunista népmunkás.

A nép államtól búsán visszahajlik Schönig elvtárs munkájának értékét. Gondatlan életet, a tisztességes megélhetéshez bőséges keresetet nyújt neki. Becsülettel nevelt a családját, a fia Sopronban tanul bányamérnöki egyetemem, egy-két év múlva kész bányamérnök lesz, még hozzá egyszerű bányászgyerekből való bányamérnök, a lánya Veszprémben a Vegyipari Egyetemen tanul, most vegyipari technikus. Vajjon elképzelhette valaha egy egyszerű bányászember, hogy a fiából mérnök, a leányából vegyészmérnök lesz? Egész biztos, hogy nem, akkoriban a bányász fiának sorsa a csillék mellett kezdődött és legjobban a helyén, mint vajúró fejeződté be. Ezt csak a népi demokrácia tudta megadni Schönig elvtársnak. Az adta meg neki a Magyar Népköztársasági Erdemérem aranyfokozatát, a becsületes fizetést, gondatlan életet, gyerekeinek ragyogó jövőjét.

Ezt a gondolatlan jövőt fizeti vissza Schönig József főaknász jó munkával.

Foglalkozson többet a műszaki vezetés az F-4-es gépek munkájával

Az F-4-es gépek munkájával az utóbbi időben nem foglalkozunk rendszeresen, pedig ezek a gépek a bányást mentesítik a nehéz testi munka alól, és így nemcsak a műszaki dolgozóknak, hanem nekünk is kötelességünk lett volna többször megvizsgálni a gépek termelését.

Ezt a mulasztásunkat tesszük jóvá, amikor kiszállva a kasból, a 45-ös szinti tanmezőre igyekszünk, hogy a vajúrtanulók F-4-es gépet megnézzük. A gép már az ereszke aljától mintegy 90-100 méter vágatot hajtott ki, azonban az elmúlt héten többször állt. A gép állása nem egyszerű a gépészet hanyagságán mulott, egyik nap kábel cseréltek és akkor vették észre, hogy nincs tartókábel, amikor a régi cserélték, s így egész nap állt a gép. Pedig különben a fiatal vajúrtanulók szép eredményeket érnek el, két műszakban dolgoznak s két fogást is kiszednek egy műszak alatt, gyakran kétszer ácsolnak. Jelenleg megy a gép, a fiatal gyerekek nagy örömmel dolgoznak vele, szeretik a gépet. Azonban az olajszivattyúra panaszok, a hidraulika állandóan elromlik, a műhelyben úgy javítják meg, hogy ideig-óráig működik.

Innen a Ferenc-mezői 55-ös csapatot keressük fel, ez a brigád éri el a legjobb eredményeket a géppel. A délioltás szakban Bencsik György sztáhanovista vajúró dolgozik, aki mindjárt pánasszal — tegyük hozzá jogos pánasszal — fogad bennünket. Az anyagellátás körül van a baj, a csapat fa, deszka és sín ellátása már hetek óta közismerten rossz és mégsem segítenek rajta. Mi magunk több ízben felvetettük, Csősz elvtárs levelében megírta, hogy nem tudja a kongresszus vállalását teljesíteni, mert nem kap hozzá segítséget. Ennek ellenére a műszaki vezetés magyarán mondván, a fülét sem mozgatja, nem segít a bajokon. Jelenleg is fél műszakot megv a gép, kipucoltak egy fogást, de nem tudnak hozzáfogni az ácsolásához, mert nincs fa. Messzire elköborolnak, míg találnak fát, a gép jó, egy egész csomó újítást eszközöltek vele a műhelyben, nagyszerűen tudnának termelni, ilyen akadályok végett nem

megy. Közben a Ferenc-mező a feltárási tervével el van maradva. Kevés az üres is, sokat hiányoznak az oda beosztott szállítók, s ilyenkor a brigád tagjai járnak ki csilléért.

Innen már nincs messze az Ósi-mező 302-es csapata, ahol a harmadik F-4-es gép dolgozik. A munkahelyen Bartos Béla kétszeres sztáhanovista vajúró fogadott bennünket igen elkeseredett hangulatban, „mi a baj?” — kérdeztük Bartos elvtársat. — hiszen a gép megy, „megy ám — felelte Bartos elvtárs, — csak hogy ez az első csille és már 11 óra van.”

Mi történt? A vitakezelő gondatlanul bánik a géppel, nem vette észre, hogy a kötél össze van csomósodva és bekapta a gép a kötelet, egész a fékszalag alá, négy óra tartott, míg a lakatos helyre tudta hozni a hibát. A gép nem tudott ezalatt menni, mert nem volt oda készíttve csille. A gépekhez olyan dolgozókat kell tenni, akik megfelelnek ott, hiszen a jó vagy rossz munkájuktól nem kismértékben függ a gép munkája.

Tapasztalataink az F-4-es gépek munkájának megvizsgálása körül azt mutatják, hogy a bánya vezetősége nem fektet súlyt a gépekre, nem törődik vele, hogy a bányászok a gépek hibáin keresztül s azokon az akadályokon keresztül, amik a gépek munkáját hátráltatják, a gépek barátaiból a gépek ellenségéivé válnak. Természetesen, hogy szidja a gépet az a bányász, aki nem tud a géppel 8 órán keresztül dolgozni, viszont, ha a mező vezetősége gondoskodik arról, hogy a gépek könnyen el legyenek látva, ha kellően karbantartanak a gépet, akkor a vajúrók újra a

Nincs anyag, elmaradunk a határidős munkákkal

A II-es ereszken dolgozunk, TH-gyűrűvel biztosítjuk, mert az ereszken fog lezajlani az állítás után a Ferenc-mező szállítása. Március 7-re kész kell lenni a munkának, mégis úgy látom, hogy határidőre nem leszünk készen, mert nincs anyagellátás a részünkre biztosítva.

Másik hiba, hogy térdig erős iszapban dolgozunk, mert a gur

leglelkesebb barátai lennének, a gépnek.

A Ferenc-mező üzemvezetőségét komoly felelősség terheli az F-4-es gépek körüli hanyagságok miatt. Nem az első és nem a második eset, hogy panasz van a gépek ellátására, még sinca javulás ebben a kérdésben. Nagyjából áll ez az Ósi-mező üzemvezetésére is, azonban a felelősség a legnagyobb mértékben a vállalat főmérnökét, Vas elvtársat, a gépészeti vezetőket, valamint a technológiai osztályt terheli, hiszen a mi bányánkban a műszaki terv szerint már ebben a hónapban két újabb gépet kell beállítani, azután újra növeljük az F-4-es gépek állományát, hogyan akarnak majd azokkal jó eredményeket elérni, hogyan akarják a jövő feltárási munkáját határidőre elvégezni, ha már most nem gondoskodik arról, hogy a gép körüli munka jól meg legyen szervezve.

Jogosan illeti a bíralt a DISZ bizottságot is, azért, mert a gép körüli szállítók mulasztásai végett akadozik a termelés. A munkatervükbe belevezték a hiányzókkal való foglalkozást, ez azonban a munkahelyeken nem igen látszik meg. Mindnyájunknak érdeke, hogy a dolgozók ne hiányozzanak, a gépek termelni tudjanak és ehhez az szükséges, hogy a DISZ a munkatervét, ne csak papíron, hanem valóságban is hajtsa végre.

Reméljük, hogy ebben az írásban feltárt hibák nyomán úgy a vállalat vezetősége, a Ferenc- és Ósi-mező üzemvezetői, valamint a DISZ bizottság, munkájuk megjavításával segítik az F-4-es gépek termelését, a bánya feltárási tervének teljesítését.

miszalg ránkhorlja a vizet. A zsong nincs kitisztítva alul, Kelemen elvtárs, a felügyelő nem törődik vele, hogy azt rendszeresen, és ez a mi munkánkat hátráltatja. Jó lenne, ha mind az anyagellátás kérdésében, mind a munkahelyünk ellátásában segítséget kapnánk az üzemvezetésétől.

Serfőző József sztáhanovista vajúró.

Sztáhanovista munkával segíti a kongresszusi verseny sikerét Mátyás István kétszeres sztáhanovista vajúró

Mátyás István kétszeres sztáhanovista vajúró a Cser-mezőben dolgozik. Ebben az évben átlagban 160 százalékot ér el, pedig a munkahelyétől a csillék mintegy 300 méterre kell kitolnia.

Mátyás elvtárs munkamódszere nem tér el a nálunk jól ismert munkafolyamatoktól, ő is éppen úgy résel, mint a többi bányász, éppen úgy ácsol, mint mások, csak az a különbség, hogy Mátyás elvtárs a munkaidő mindenegyes percét kihasználja.

Hogy néz ki ez a munkaidő kihasználás a valóságban? Már a munkába menet a munkahelyhez legközelebb eső helyről fát visznek be magukkal. Megbontják az ortót, az első csillék keiten rakják meg, a másodikat már Mátyás elvtárs akkor rakja, amikor a csillése kiviszi a felit, és üreset hoz be. Az üres csillén lehetőleg a szükséges anyagot is beszállítja a munkahelyre. Addig faragja meg az ácsolatot, amíg a csillése kint van, a gyámlyukat közösen vágják ki, és amíg Mátyás elvtárs a biztosító éket faragja és beüti, addig a csillés már a következő furást vagy réselet végzi. Ezzel annyira ki lehet használni a munkaidő minden percét, hogy ha minden időben van üres csille, akkor egy műszakon kétszer ácsolnak.

Mátyás elvtárs párttag, és kommunista, élen jár termelésben és példamutató magánéletében is, munkából soha nem hiányzik, nem látni ittasan, egy szenvedélye van, a sport, és, hogy kétszeres sztáhanovista lett, két éven belül, azt bizonyítja, hogy szereti a munkáját, szereti a népi demokráciát, amely neki gondatlan életet biztosít.

A harmadik pártkongresszus tiszteletére indított versenyben Mátyás elvtárs továbbra is úgy harcol, hogy munkamódszere bemutatásával, teljesítményével példamutatásával segítse a többi dolgozókat.

Adjuk át egymásnak a frontokat üzemkész állapotban

Pár hete teljesült régi vágyam és mint a szencsatának egyik régi harcosa, újra bányához kerültem, ebből az alkalomból és párhetes várpalotai tapasztalatom alapján szeretném az Ernő- és Cser-mezői frontmester elvtársakat felkérni arra, segítsék jobban egymás munkáját.

Nagyon sokszor látom, hogy a frontmesterek csak azzal törődnek, hogy minél több szén jönjön ki a frontról, de azt már nem tartják fontosnak, hogy az utánuk következő szak is jó bányát kapjon, az is zavartalanul tudjon termelni. Nem adják a munkahelyeket jó állapotban át a következő szaknak, hogy a termelés azonnal megindulhasson, elég merevek a mi frontmester

elvtársaink, nem egyszer előfordul, hogy rossz kaparószalagot, rosszul ácsolt frontot adjanak át az utána következő szaknak.

A pártunk III. kongresszusa tiszteletére versenyben vagyunk, ennek a versenynek az eredményétől függ az is, hogy iskoláinkban legyen fűtés, hogy a vonatok ne késsenek, hogy gyáraink zavartalanul dolgozhassanak. Eh felkérem a frontmester elvtársakat, csatlakozzanak a versenyünkhöz, amely a két mező között megindult, támogassanak bennünket, mi is azon leszünk, hogy minél több szén kerüljön ki a bányából és mindkét üzemi tervteljesítéssel segítse a vállalat és népgazdaság munkáját.

Borsos Géza

Elfogadom a versenyfelhívást

Ifjú Sági Ferenc elvtárs az Ósi-mező gépészeti művezetője versenyre hívott. A versenyki-hívást elfogadom, igyekezni fogok a megadott pontoknak megfelelően jól ellátni a munkámat. Szeretném a versenyhez meg

hozzáfűzni, hogy ne kampány versenyre folytatjunk, hanem állandósítsuk ezt, mert a mi versenyünk döntő a vajúrók munkájában.

Szabó Károly Ernő-mező, művezető.

Két átképzősből szakmunkást nevelünk

A pártkongresszus tiszteletére újabb vállalat szeretnénk tenni. Be van hozunk osztva a kaparócarnokba Viczina József és Ceinösi István, mindketten lakatos átképzősök, ezeknek az elvtársaknak átadjuk a munkamódszerünket, szakmunkást neve

künk belőlük.

Kérjük Viczina elvtársat, a kaparócarnok vezetőjét, hogy tegye lehetővé részünkre a munkamódszer átadását.

Kovács István, Krapf Ferenc lakatosok.

A feladatterv szerint újítsanak dolgozóink

Az elmúlt héten felkértük újtóinkat, hogy határozott céllal újítsanak, vagyis olyan újításokat eszközöljenek, ami a bánya termelését meghatározott helyen segíti. A Középdunántúli Szénbányászati Tröszt most 1954 évre szóló újítási feladattervét kidolgozta és azt broszúra formájában a dolgozókhöz eljuttatta. Ebből a pontokból egypárra dolgozóink figyelmét felhívjuk.

Hogyan és milyen intézkedésekkel lehetne a melegsákvány rendszerét kiszélesíteni, úgy megoldani, hogy a munkaidő kihasználás a lehető legjobb legyen.

A frontfejlesztés kaparószalag berendezései szétszedés nélküli átváltása, úgy hogy jelentősen csökkentse az átszerelési időt.

A skyp bődön táltöltésének megakadályozását célzó javaslat kidolgozása. A nagy nyomással

küzdő egyes főereszke biztonságossá tétele.

A fronti szállításonál egy olyan rakodógép beállítása, amely a jelenlegi kikészítőből, mert most a csapóvágatokban főteljesítést kell végezni.

Az F-4-es fejítőgépekkel történő ereszke hajtásoknál a szállítás megoldása, hogy a gépeknek ne kelljen állni, míg a vitale és felszállítja a csillék.

Az Óst-akna faellátására olyan javaslatot, amely azt véglegesen megoldja.

A bányafa maglyázásának megkönnyítése és meggyorsítása.

A könyvecske mintegy 100 feladatot határoz meg, ezek közül néhányat leköszöltünk, dolgozóink, újítóink tanulmányozzák át ezt a feladattervet, újítsanak, emeljék termelésünket újítások kidolgozásával.